

Věc C-711/19

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

25. září 2019

Předkládající soud:

Verwaltungsgerichtshof (Rakousko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

3. září 2019

Navrhovatelky v řízení o opravném prostředku „Revision“:

Admiral Sportwetten GmbH

Novomatic AG

AKO Gastronomiebetriebs GmbH

Žalovaný orgán:

Magistrat der Stadt Wien, Magistratsabteilung 6

[omissis]

[spisová značka] [omissis]

3. září 2019

Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr, Rakousko) [omissis] ve věci opravného prostředku „Revision“ společností 1. Admiral Sportwetten GmbH, 2. Novomatic AG, obě se sídlem v Gumpoldskirchenu, a 3. AKO Gastronomiebetriebs GmbH se sídlem ve Vídni, [omissis] proti rozsudku Bundesfinanzgericht (Spolkový finanční soud, Rakousko) ze dne 23. srpna 2018, ZI. RV/7400063/2017, ohledně poplatku ze sázkových terminálů [orgán žalovaný v řízení vedeném u správního soudu: Magistrat der Stadt Wien, Magistratsabteilung 6 (Magistrát města Vídně, odbor 6, Rakousko)]

vydal toto

usnesení:

Soudnímu dvoru Evropské unie se na základě článku 267 SFEU předkládají následující předběžné otázky:

- 1) Musí být článek 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti vykládán v tom smyslu, že je třeba ustanovení Wiener Wettterminalabgabegesetz (vídeňský zákon o poplatku ze sázkových terminálů), která stanoví zdanění provozování sázkových terminálů, pokládat za „technické předpisy“ ve smyslu tohoto ustanovení?
- 2) Vede okolnost, že ustanovení vídeňského zákona o poplatku ze sázkových terminálů nebyla oznámena ve smyslu směrnice (EU) 2015/1535 k tomu, že takový poplatek, jako je poplatek ze sázkových terminálů, nelze vybírat?

Odůvodnění:

- 1 A. Skutkový stav a dosavadní průběh řízení
- 2 První navrhovatelka v řízení o opravném prostředku „Revision“ je osoba, která daný sázkový terminál instalovala (dále jen „provozovatel“), druhá navrhovatelka v řízení o opravném prostředku „Revision“ je vlastník tohoto sázkového terminálu a třetí navrhovatelka v řízení o opravném prostředku „Revision“ je uživatel prostoru využívaného k provozování sázkových terminálů.
- 3 První navrhovatelka několika podáními učiněnými od srpna 2016 žalovanému orgánu oznámila, že bude v provozovně třetí navrhovatelky ve Vídni provozovat sázkový terminál. Žádá v nich o uložení poplatku ve výši 0 eur, protože podle jejího názoru neexistuje poplatková povinnost.
- 4 Rozhodnutím ze dne 31. října 2016 Magistrát města Vídně navrhovatelkám – s ohledem na jejich postavení provozovatele nebo vlastníka sázkového terminálu, resp. uživatele prostoru využívaného k provozování daného sázkového terminálu – za září 2016 a říjen 2016 vyměřil poplatek ze sázkových terminálů (*Wettterminalabgabe*) ve výši vždy 350 eur (za měsíc za jeden sázkový terminál).
- 5 Dalšími rozhodnutími ze dne 2. ledna 2017 a ze dne 24. července 2017 Magistrát města Vídně vyměřil poplatek ze sázkových terminálů za období od listopadu do prosince 2016, jakož i od ledna do června 2017 (vždy 350 eur za měsíc za jeden sázkový terminál).
- 6 Navrhovatelky proti těmto rozhodnutím podaly stížnosti. Stručně řečeno tvrdily, že v případě pravidel týkajících se sázkových terminálů, která jsou obsažena ve vídeňském zákonu o poplatku ze sázkových terminálů (dále jen „WWAG“), se jedná o „technické předpisy“ ve smyslu Gesetz über internationale Informationsverfahren und Notifizierungen auf dem Gebiet technischer Vorschriften [zákon o postupu při poskytování informací a o notifikaci v oblasti technických předpisů, zkrácený název Wiener Notifizierungsgesetz (vídeňský

zákon o notifikaci), dále jen „WNotifG“] a směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015. Tyto technické předpisy nebyly oznámeny Komisi, takže je nelze uplatňovat vůči jednotlivcům. To má za následek, že poplatek ze sázkových terminálů byl uložen neoprávněně.

- 7 Bundesfinanzgericht (Spolkový finanční soud) uvedené stížnosti rozsudkem, který je napadán u Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr), zamítl jako neopodstatněné.
- 8 Bundesfinanzgericht (Spolkový finanční soud) dospěl s podrobným odůvodněním k závěru, že se v případě pravidel uvedených ve WWAG nejedná o technické předpisy ve smyslu WNotifG, resp. směrnice 2015/1535. Na WWAG se tedy nevztahovala oznamovací povinnost. To má za následek, že bylo možné vůči navrhovatelkám uplatňovat WWAG; poplatek ze sázkových terminálů byl uložen po právu.
- 9 Stížností proti tomuto rozsudku, kterou navrhovatelky podaly k Verfassungsgerichtshof (Ústavní soud, Rakousko), se tento soud odmítl zabývat.
- 10 B. Rozhodná ustanovení vnitrostátního práva
- 11 Vídeňský zákon o poplatku ze sázkových terminálů (WWAG), což je zemský zákon, v původním znění LGBl. č. 32/2016, které se použije na tento případ, ve výňatcích zní:

„Předmět poplatku

§ 1. Za provozování sázkových terminálů na území města Vídně se hradí poplatek ze sázkových terminálů.

Vymezení pojmů

§ 2. Pro účely tohoto zákona se rozumí:

1. Sázkovým terminálem sběrné místo pro příjem sázek umístěné na určitém vymezeném místě, které je prostřednictvím datové linky spojeno s bookmakerkou, resp. s bookmakerem nebo s totalizátorkou, resp. totalizátorem a dotyčné osobě přímo umožňuje účast na sázce.
2. Bookmakerkou nebo bookmakerem osoba, která podnikatelským způsobem uzavírá sázky.
3. Totalizátorkou nebo totalizátorem osoba, která podnikatelským způsobem organizuje sázky.

Výše poplatku

§ 3. Poplatek za provozování sázkového terminálu činí 350 eur za jeden sázkový terminál za každý započatý kalendářní měsíc.

[...]

Trestní ustanovení

§ 8. (1) Jednání nebo opomenutí, v jehož důsledku dojde ke zkrácení poplatku, bude jakožto správní přestupek potrestáno peněžitým trestem až do výše 42 000 eur; pro případ nedobytnosti peněžitého trestu se uloží náhradní trest odnětí svobody v délce až šesti týdnů. Zkrácení trvá, dokud osoba, která je poplatníkem poplatku, dodatečně nepodá poplatkové přiznání nebo dokud orgán pro správu poplatků poplatek nevyměří rozhodnutím. [...]"

- 12 V důvodové zprávě k nevládnímu návrhu tohoto zákona (LG – 00689-2016/0001/LAT) bylo zejména uvedeno:

„Možnost jednoduché a anonymní obsluhy sázkových terminálů vede k velké oblibě u potenciálních zákaznic a zákazníků, kterou lze ještě zvýšit doplňkovými nabídkami provozovatelek a provozovatelů. S ohledem na tyto zvláštní okolnosti je tedy za účelem potlačení této formy sázení vhodné podrobit sázkové terminály zvláštnímu zdanění, zvláště když je i tuto oblast nutno posuzovat z hlediska hráčské závislosti a všech jejích nepříznivých společenských dopadů.

Sázkové terminály ve srovnání se sběrnými místy pro příjem sázek s obsluhou vykazují zvýšené nebezpečí vzniku závislosti. Důvodem je především okolnost, že se v důsledku absence osobního kontaktu odbourávají zábrany bránící účasti na sázce a je tak usnadněna účast na sázce. Účast na sázce prostřednictvím sázkového terminálu celkově vede k intenzivnějšímu sázení. Důvodem je rovněž okolnost, že sázejícím lze v důsledku technických možností prostřednictvím sázkových terminálů poskytnout mnohem větší nabídku sázek. Sázkové terminály zároveň umožňují uzavřít s poměrně krátkým časovým odstupem několik sázek za sebou.

Navrhuje se tedy zavést za provozování sázkových terminálů na území města Vídně poplatek ze sázkových terminálů ve výši 350 eur za jeden sázkový terminál za každý započatý kalendářní měsíc. [...]

Předmět poplatku tvoří provozování sázkových terminálů.

[omissis] Prostřednictvím [zákonné] formulace ‚přímo umožňuje účast na sázce‘ má být upřesněno, že ta technická zařízení, kde mohou sázky za zákaznice nebo zákazníky podávat výlučně zaměstnanci daného podniku, nepředstavují sázkové terminály ve smyslu tohoto zákona (např. v trafikách, kde k podání sázky dochází výlučně prostřednictvím prodejního personálu a zákaznice a zákazníci nemají volný přístup k místu pro příjem sázek).

Z vymezení pojmů lze dovodit, že předmět zdanění není vázán na pojem sázkového terminálu ani ostatní pojmy vymezené v navrhovaném Wiener Wettengesetz (vídeňský zákon o sázkách) a od předmětu zpoplatnění podle Gebührengesetz 1957 (zákon o poplatcích z roku 1957) se liší v tom smyslu,

že se nezdaňuje uzavření smlouvy o sázce, nýbrž provozování sázkových terminálů. [...]

Ohledně výše poplatku se odkazuje na nález Verfassungsgerichtshof (Ústavní soud) ze dne 5. prosince 2011, B 533/11, VfSlg. 19.580/2011. V tomto nálezu bylo mimo jiné konstatováno, že zákonodárci nelze bránit v tom, aby se místo zákazu umístování výherních hracích přístrojů snažil dosáhnout omezení umístování těchto přístrojů nebo hraní za pomoci zvýšení poplatkového zatížení. Pokud by tato okolnost v důsledku nedostatečné atraktivity odrazovala potenciální hráčky a hráče od hraní, pak právě to je záměrem zákonodárce, kterému z hlediska ústavního práva nelze nic vytknout. Tento myšlenkový pochod lze přenést na poplatek ze sázkových terminálů. [...]"

- 13 Gesetz über den Abschluss und die Vermittlung von Wetten (zákon o uzavírání a zprostředkování sázek, zkráceně Wiener Wettengesetz – vídeňský zákon o sázkách) v původním znění LGBI. č. 26/2016, které se použije na tento případ, upravuje uzavírání (kursová sázka) nebo organizování (totalizátorová hra) sázek na sportovní utkání podnikatelským způsobem, jakož i zprostředkování takovýchto sázek a sázejících podnikatelským způsobem (§ 1 uvedeného zákona). V ustanovení § 2 bodu 8 obsahuje vlastní definici pojmu sázkový terminál, která se nepatrně odchyluje od definice uvedené v zákoně o poplatku ze sázkových terminálů. Zákon dále obsahuje obsáhlá ustanovení týkající se předpokladů pro vydání povolení pro činnost provozovatelky nebo provozovatele sázkových her. Ve svém § 13 zákon obsahuje podrobnější pravidla týkající se sázkových terminálů.
- 14 Vídeňský zákon o sázkách byl oznámen v souladu s ustanoveními směrnice (EU) 2015/1535 (číslo oznámení: 2015/602/A).
- 15 Vídeňský zákon o notifikaci, LGBI. č. 28/1996, (WNotifG) slouží – v aktuálním znění (LGBI. č. 36/2016) – k provedení směrnice (EU) 2015/1535 (§ 7 WNotifG). Obsahuje definice, které v podstatě odpovídají této směrnici.
- 16 C. Vysvětlivky k předběžným otázkám
- 17 1. Relevance předběžných otázek
- 18 Podle § 3 WWAG činí poplatek za provozování sázkových terminálů 350 eur za jeden sázkový terminál za každý započatý kalendářní měsíc. Okolnost, že tato skutková podstata je v projednávaném případě v dotčených obdobích naplněna a navrhovatelky mají vzhledem ke svému postavení (provozovatel, vlastník, resp. uživatel prostoru využívaného pro provozování sázkového terminálu) poplatkovou povinnost ve smyslu WWAG, je nesporná. Navrhovatelky u Verfassungsgerichtshof (Ústavní soud) neuspěly s námitkami, které byly založeny na vnitrostátním ústavním právu. Podle vnitrostátního práva tedy sporná poplatková povinnost existuje.

- 19 Navrhovatelky ale tvrdí, že dotčené poplatkové povinnosti brání unijní právo. V tomto ohledu v daném řízení nebylo sporu o tom, že návrh WWAG nebyl – na rozdíl od návrhu vídeňského zákona o sázkách – oznámen Komisi podle směrnice 2015/1535.
- 20 Pokud se v případě ustanovení WWAG – jak tvrdí navrhovatelky – jedná o technické předpisy ve smyslu směrnice 2015/1535 a porušení oznamovací povinnosti by mohlo mít za následek, že poplatek ze sázkových terminálů nelze vybírat, bylo by ale třeba rozhodnout, že poplatková povinnost navrhovatelek neexistuje. Rozhodnutí Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) tedy závisí na výše uvedených otázkách.
- 21 2. K první předběžné otázce
- 22 Nejprve je třeba poznamenat, že – pokud je Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) známo – ještě neexistují žádná rozhodnutí Soudního dvora týkající se směrnice 2015/1535, kterou je třeba vyložit v projednávaném případě (této směrnice se zjevně týká žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci C-727/17). Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) má však za to, že v tomto ohledu lze použít judikaturu týkající se směrnic, které předcházely uvedené směrnici a k jejichž kodifikaci tato směrnice sloužila (viz bod 1 odůvodnění této směrnice).
- 23 Podle ustálené judikatury Soudního dvora ke směrnicím, které předcházely dotčené směrnici, zahrnuje pojem „technický předpis“ čtyři kategorie opatření, a sice zaprvé „technické specifikace“ ve smyslu čl. 1 bodu 3 směrnice 98/34 [čl. 1 odst. 1 písm. c) směrnice 2015/1535; k této záležitosti viz též srovnávací tabulku v příloze IV této směrnice], zadruhé „jiné požadavky“, jak jsou definovány v čl. 1 bodu 4 této směrnice [nyní čl. 1 odst. 1 písm. d)], zatřetí „předpisy pro služby“ uvedené v čl. 1 bodu 5 dané směrnice [nyní čl. 1 odst. 1 písm. e)] a začtvrté „právní a správní předpisy členských států zakazující výrobu, dovoz, prodej nebo používání určitého výrobku nebo zakazující poskytování nebo využívání určité služby nebo usazování poskytovatele služeb“ ve smyslu čl. 1 bodu 11 téže směrnice [nyní čl. 1 odst. 1 písm. f)]; viz naposledy rozsudek Soudního dvora ze dne 26. září 2018, *Van Gennip a další*, C-137/17, bod 37 a citovaná judikatura; dále viz stanovisko generálního advokáta ze dne 13. prosince 2018, *VG Media*, C-299/17, bod 19].
- 24 a) „Technické specifikace“
- 25 Tento pojem předpokládá, že se vnitrostátní opatření vztahuje na výrobek nebo jeho obal jako takové, a stanoví tudíž některou z požadovaných charakteristik výrobku, jako je velikost, obchodní označení, opatření štítkem nebo označení (viz rozsudky Soudního dvora ze dne 8. března 2001, *van der Burg*, C-278/99, bod 20; ze dne 21. dubna 2005, *Lindberg*, C-267/03, bod 57; ve věci *Van Gennip a další*, bod 38; viz též rozsudek Soudního dvora ze dne 10. července 2014, *Ivansson a další*, C-307/13, bod 19 a násl.). Obecná pravidla nelze pokládat

za technické specifikace tohoto druhu (viz opět rozsudek Soudního dvora *Ivansson a další*, body 21 a 22).

- 26 WWAG se sice vztahuje na „výrobky“ (sázkové terminály) zapojené do dané činnosti (viz například rozsudek Soudního dvora ze dne 4. února 2016, *Ince*, C-336/14, bod 71). Ve WWAG ale – na rozdíl od vídeňského zákona o sázkách – nejsou upraveny konkrétní charakteristiky týkající se sázkových terminálů. Ve WWAG se pouze popisuje, jakou funkci sázkové terminály plní; v tomto ohledu se patrně jedná o „popisné prvky“ (k této otázce viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. října 2016, *M. a S.*, C-303/15, bod 28), nikoli o „předpis“. Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) tedy má za to, že se nejedná o technickou specifikaci.
- 27 b) „Jiný požadavek“
- 28 Vnitrostátní opatření lze kvalifikovat jako „jiný požadavek“ (k důvodům zavedení této kategorie viz blíže rozsudek Soudního dvora ze dne 21. dubna 2005, *Lindberg*, C-267/03, bod 61 a násl.) pouze tehdy, pokud představuje „předpis“, který může významně ovlivnit složení dotčeného výrobku, jeho charakter nebo jeho uvedení na trh (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. října 2016, *M. a S.*, C-303/15, bod 20 a citovaná judikatura; dále rozsudek Soudního dvora ze dne 4. února 2016, *Ince*, C-336/14, bod 72). Zákaz vydávat, obnovovat a měnit povolení pro činnosti v oblasti her na výherních hracích přístrojích s nízkými výhrami mimo kasina může přímo ovlivnit obchod s výherními hracími přístroji s nízkými výhrami, a tím i jejich uvádění na trh (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 19. července 2012, *Fortuna a další*, C-213/11 a další, bod 36; viz dále rozsudek Soudního dvora ze dne 11. června 2015, *Berlington Hungary a další*, C-98/14, bod 99).
- 29 V projednávaném případě se v tomto ohledu nejedná o zákaz, nýbrž pouze o zdanění. Z vysvětlivek k nevládnímu návrhu dotčeného zákona je patrné, že toto zdanění ale slouží (přinejmenším rovněž) k „potlačení této formy sázení“. Kromě fiskálních cílů tedy záměrem zákonodárce zjevně bylo rovněž odrazení hráček a hráčů od hraní, ačkoli počet sázkových terminálů provozovaných ve Vídni, dosahující přibližně 2 000 kusů, následně zůstal v podstatě stejný.
- 30 V každém případě se tedy zdá, že není vyloučeno, že zdanění provozování sázkových terminálů je třeba pokládat za předpis určený zejména k ochraně spotřebitelů (hráček a hráčů), který se týká životního cyklu daného výrobku (sázkových terminálů) po jeho uvedení na trh v rámci používání a který může významně ovlivnit odbyt sázkových terminálů.
- 31 Dále ovšem může vyvstat otázka, zda se v tomto případě jedná o opatření ve smyslu čl. 1 odst. 6 směrnice. Pokud je ovšem v této souvislosti zmíněna – byť pouze „zejména“ – ochrana pracovníků, zdá se, že přinejmenším není zřejmé, že v tomto ohledu mají být s ohledem na možnou hráčskou závislost chráněny rovněž hráčky a hráči.

- 32 c) „Předpisy pro služby“
- 33 Pro účely kvalifikace podle této kategorie se tyto předpisy musí zaměřovat „specificky“ na služby elektronické informační společnosti. Zda tomu tak je, je třeba objasnit s ohledem na odůvodnění a znění daného předpisu. Pro tento účel postačuje, aby tento záměr nebo cíl měla některá ustanovení tohoto předpisu (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 20. prosince 2017, *Falbert a další*, C-255/16, bod 32). Vnitrostátní ustanovení, které stanoví trestní sankce pro hazardní hry, pro něž nebylo vydáno povolení, představuje technický předpis, pokud se tato úprava přímo a cíleně dotýká služeb hazardních her poskytovaných on-line (viz opět rozsudek Soudního dvora *Falbert a další*, bod 37).
- 34 WWAG v tomto ohledu stanoví trestní sankci pouze v případě zkrácení poplatku nebo porušení ohlašovací povinnosti. Úpravou povinnosti hradit poplatek z provozování sázkových terminálů ale usiluje (rovněž) o omezení uzavírání sázek prostřednictvím tohoto prodejního kanálu (viz výše k „jiným požadavkům“). V tomto ohledu se posouzení WWAG jako obecného požadavku na provozování služby informační společnosti každopádně nejeví jako vyloučené. Jako vyloučené se nejeví ani to, že je tato ustanovení WWAG třeba posuzovat jako úpravu těchto služeb, a to poskytnutí možnosti informovat o možných sázkách a uzavírat sázky, které je přímo spojeno s provozováním sázkového terminálu. Zdá se, že tuto situaci nelze srovnávat s případem rezervace letenek pomocí počítačové sítě v cestovní kanceláři a za osobní přítomnosti zákazníka [bod 1 písm. c) přílohy I směrnice], jelikož k obsluze sázkového terminálu dochází ze strany samotného zákazníka, i když ovšem zpravidla v přítomnosti (zástupce) uživatele prostor, ve kterém se daný sázkový terminál nachází.
- 35 Ohledně otázky, zda je takové posouzení zase vyloučeno například čl. 1 odst. 6 směrnice, lze odkázat na výše uvedené úvahy (k „jiným pokynům“).
- 36 d) Předpisy ve smyslu čtvrté kategorie
- 37 Podmínkou kvalifikace podle této kategorie (k zavedení této kategorie viz opět rozsudek Soudního dvora ze dne 21. dubna 2005, *Lindberg*, C-267/03, bod 73) je, že dotčené předpisy zakazují výrobu, dovoz, prodej nebo používání určitého výrobku nebo poskytování nebo využívání určité služby (viz rozsudky Soudního dvora ze dne 9. června 2011, *Intercommunale Interromane a Fédération de l'industrie a du gaz*, C-361/10, bod 13; a ze dne 10. července 2014, *Ivansson a další*, C-307/13, bod 16).
- 38 Vzhledem k tomu, že WWAG neobsahuje žádný zákaz v tomto smyslu, nespadá tento zákon podle názoru Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) do této kategorie. Zejména ani § 8 WWAG nestanoví zákaz výše uvedených činností, nýbrž trestní sankci pro případ zkrácení poplatku nebo pro případ nesplnění ohlašovací povinnosti.
- 39 e) „Technické předpisy *de facto*“

- 40 Pokud pravidlo, které nelze posoudit jako technický předpis, odkazuje na jiná pravidla, která je nutno považovat za technické předpisy, je třeba prvně uvedené pravidlo posoudit jako „technický předpis *de facto*“ (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 10. července 2014, *Ivansson a další*, C-307/13, bod 31).
- 41 Podle názoru Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) ohledně této otázky stačí poukázat na okolnost, že WWAG právě neobsahuje žádný odkaz na jiné předpisy, zejména nikoliv na vídeňský zákon o sázkách (k této otázce dále viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. června 2015, *Berlington Hungary a další*, C-98/14, body 96 a 97).
- 42 3. Ke druhé předběžné otázce
- 43 Porušení oznamovací povinnosti podle ustálené judikatury Soudního dvora (ke směrnici předcházejícím dotčené směrnici; jinak – ohledně ještě starší úpravy – rozsudek Soudního dvora ze dne 13. července 1989, *Enichem Base a další v. Comune di Cinisello Balsamo*, 380/87, body 22 a 23) vede k nepoužitelnosti dotyčných „technických předpisů“, takže je nelze uplatňovat vůči jednotlivcům (viz rozsudky Soudního dvora ze dne 30. dubna 1996, *CIA Security International v. Signalson a Securitel*, C-194/94, bod 54; ze dne 26. září 2000, *Unilever Italia*, C-443/98, bod 49 a násl.; ze dne 10. července 2014, *Ivansson a další*, C-307/13, bod 48; ze dne 4. února 2016, *Ince*, C-336/14, bod 68: nepoužitelné jsou pouze technické předpisy, které jsou v daném zákoně obsaženy, nikoli jeho ostatní ustanovení; viz dále stanovisko generálního advokáta ze dne 13. prosince 2018, *VG Media*, C-299/17, bod 2; viz ale též rozsudek Soudního dvora ze dne 16. června 1998, *Lemmens*, C-226/97, bod 35 a násl.).
- 44 Výklad unijního práva se celkově nejeví jako natolik zřejmý, že není ponechán prostor pro žádnou rozumnou pochybnost [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 4. října 2018, *Komise v. Francie (Précompte mobilier)*, (C-416/17), bod 110].
- 45 Soudnímu dvoru se tedy na základě článku 267 SFEU předkládá žádost o rozhodnutí o výše uvedených předběžných otázkách.

[podpisy a otisk úředního razítka]